

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiného, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **M. H.**
zastoupená advokátem Mgr. Pavlem Kužílkem
sídlem Blahoslavova 72/4, 750 02 Přerov

proti

žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 760 01 Zlín

Osoby zúčastněné
na řízení: 1) J. M.
2) Z. M.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 28. 8. 2018, č. j. KUZL 35809/2018,
sp. zn. KUSP 26023/2018 ÚP-Ši,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil správnost rozhodnutí Městského úřadu Hulín, odboru rozvoje města a životního prostředí, oddělení stavebního úřadu (dále též „stavební úřad“ či „správní orgán prvního stupně“) ze dne 26. 1. 2018, č. j. MÚH/01033/2018/ORMZP/P, kterým stavební úřad v řízení o dodatečném povolení stavby vydal stavební povolení a současně určil podmínky pro dokončení stavby „*hospodářská budova*“ na pozemcích parc. č. x, x v k. ú. x (dále jen „předmětná stavba“), jejímiž stavebníky jsou osoby zúčastněné na řízení.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobkyně navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.
3. Žalobkyně, která v žalobě v podstatě replikuje svou argumentaci z odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, v první řadě poukazuje na skutečnost, že správní orgány nezjistily zcela správně skutkový stav, dostatečně se nevypořádaly se všemi skutkovými okolnostmi, které v řízení vyšly najevo, ani se všemi námitkami a argumenty žalobkyně. Předmětná stavba byla podle žalobkyně dodatečně povolena v rozporu s § 129 odst. 3 stavebního zákona 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v rozhodném znění (dále jen „stavební zákon“).
4. Žalobkyně tvrdí, že stavební úřad postupoval v rozporu se základními zásadami stavebního řízení, a to se zásadou zákonnosti, zásadou vyhledávací a se zásadou materiální pravdy. Stavební úřad se zejména nevypořádal s námitkou žalobkyně ohledně nedodržení odstupových vzdáleností staveb a s námitkou přesahu předmětné stavby na sousední pozemek. Jestliže žalovaný k odvolací námitce žalobkyně uvedl, že v místě povolování stavby nebylo provedeno místní šetření pro řádné zjištění skutkového stavu (zejména k zjištění dodržení odstupových vzdáleností a přesahu předmětné stavby na sousední pozemek), nýbrž ohledání na místě samém, které proběhlo 13. 9. 2016, žalobkyně k tomu uvádí, že se správní orgány v takovém případě musely dopustit zásadního pochybení v tom smyslu, že ignorovaly skutečný skutkový stav, který musel být při místním šetření zjištěn, zejména přesah předmětné stavby na sousední pozemek. Navíc bylo dle žalobkyně místní šetření provedeno bez vyrozumění žalobkyně, dva roky před vydáním napadeného rozhodnutí a před vznesením námitky o přesahu předmětné stavby na sousední pozemek.
5. Dle žalobkyně se pak stavební úřad nemohl odchýlit od povinnosti dodržovat odstupové vzdálenosti mezi stavbami snížením hranice minimální odstupové vzdálenosti mezi stavbami pod 2 m, neboť se jedná o výjimku, o kterou stavebníci v dodatečném povolení stavby ani nepožádali. Stavebníci taktéž dle žalobkyně nedoložili stavebnímu úřadu projektovou dokumentaci, kde by byly okótované odstupy jednotlivých staveb na pozemku stavebníka a na pozemcích souseda. V neposlední řadě pak žalobkyně opakuje, že předmětná stavba přesahuje na sousední pozemek, proto se ani nemohla uplatnit výjimka z povinnosti dodržení odstupových vzdáleností staveb. Pokud žalovaný vyzval žalobkyni,

aby ve věci přesahu stavby na cizí pozemek doložila žalovanému, že zahájila soudní řízení, zatížila tímto odvolací řízení vadou, neboť měl sám povinnost zjistit řádně skutkový stav.

III. Vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě, i s ohledem na povahu žalobních námitek, v podstatě rekapituluje své závěry, uvedené v napadeném rozhodnutí. Nad rámec těchto argumentů pak žalovaný uvádí, že namítá-li žalobkyně, že k ohledání na místě došlo bez přítomnosti žalobkyně, žalovaný uvádí, že stavební úřad přípisem ze dne 17. 8. 2016 oznámil zahájení řízení a současně stanovil termín ústního jednání, spojeného s projednáním na místě. Z doručenek ve správním spise pak plyne, že žalobkyni bylo toto oznámení doručeno 22. 8. 2016, a to nejméně 10 dní před konáním ústního jednání. Stavební úřad tak svou doručovací povinnost splnil řádně.
7. Osoby zúčastněné na řízení se ve svém vyjádření ztotožňují s argumentací žalovaného v napadeném rozhodnutí, resp. ve vyjádření k žalobě.

IV. Posouzení věci soudem

8. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
9. S ohledem na skutečnost, že námitky žalobkyně v podané žalobě jsou v podstatě identické s námitkami, podanými v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení předmětné stavby, krajský soud primárně přistoupil k přezkumu způsobu, jakým se žalovaný s těmito jednotlivými odvolacími námitkami žalobkyně v žalobou napadeném rozhodnutí vypořádal, neboť v konečném důsledku by zásadní pochybení spočívající v nedostatečném vypořádání se s námitkami účastníků řízení mohlo napadené rozhodnutí zatížit vadou nepřezkoumatelnosti. Je-li totiž rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat. Takové rozhodnutí by bylo nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat právě i pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Takové pochybení u žalovaného ovšem krajský soud neshledal, neboť se s argumentací žalobkyně, vyjádřenou v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení předmětné stavby, vypořádal dostatečně podrobný, srozumitelný a tedy přezkoumatelný způsobem.
10. Krajský soud se nadto ztotožňuje i se samotnými dílčími závěry a argumentací žalovaného, na jejichž základě zkonstatoval věcnou správnost odvoláním žalobkyně napadeného rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení předmětné stavby. Řízení o dodatečném povolení stavby tak představuje speciální institut, který se váže na řízení o odstranění stavby. Prostřednictvím tohoto nástroje pak lze zabránit odstranění stavby, která je v rozporu s příslušným rozhodnutím stavebního úřadu či dokonce postavena bez něho, avšak pouze v případě, že stavebník prokáže, že taková stavba „*není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území*“ [§ 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona] a

doloží k žádosti o dodatečné povolení stavby takové podklady, jaké by bylo třeba doložit v řízení o vydání příslušného rozhodnutí (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2007, č. j. 1 As 46/2006-75, rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz, dle něhož „rozhodnutí, kterým je dodatečně povolena stavba, případně její změna, musí mít stejné náležitosti jako stavební povolení.“). Jak vyplývá z obsahu správního spisu i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a rozhodnutí stavebního úřadu, správní orgány dospěly k závěru, že v daném případě stavebníci splnili podmínky pro aplikaci § 129 odst. 3 stavebního zákona, a proto bylo rozhodnuto o dodatečném povolení předmětné stavby. S ohledem na již zdůrazněnou skutečnost, že žalobní námitky jsou obsahově i argumentačně v podstatě identické s námitkami uplatněné žalobkyní v jím podaném odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu, krajský soud nepovažuje za nezbytné se jimi znovu podrobně zabývat, příp. závěry žalovaného reformulovat vlastními slovy. Naopak za zcela dostačující a racionální krajský soud považuje, pokud na při vypořádání jednotlivých žalobních námitek na příslušné pasáže odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí odkáže.

11. Pokud tedy žalobkyně namítá nedodržení odstupových vzdáleností předmětné stavby od sousedních staveb, včetně dodatku, že stavebníci nepožádali o výjimku z povinnosti dodržovat odstupové vzdálenosti mezi stavbami, proto ani k udělení výjimky nemohlo dojít, k tomu se žalovaný vyjádřil v napadeném rozhodnutí na str. 7 v rámci obecného hodnocení dodržení obecných požadavků na využívání území u předmětné stavby v souladu s vyhláškou č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, v rozhodném znění, konkrétně pak při vypořádání námitek žalobkyně na str. 9-10 napadeného rozhodnutí pod body b) a c), a dále v reakci na vyjádření žalobkyně k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí na straně 13. Krajský soud se s vypořádáním této námítky žalovaným ztotožňuje a považuje jej za zcela dostatečné, proto se na něj v podrobnostech odkazuje. Stejně tak za zcela dostatečný považuje způsob, jakým se žalovaný vypořádal s námitkou žalobkyně, že předmětná stavba přesahuje na sousední pozemek [viz str. 10-11 pod bodem d), a dále v reakci na vyjádření žalobkyně k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí na straně 12-13].
12. Ve shodě s žalovaným krajský soud neshledává za důvodné ani námitky žalobkyně ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu či námitky ohledně zmatečnosti, tenděčnosti a účelovosti vedení správního řízení [k nimž se žalovaný vyjádřil na str. 9 napadeného rozhodnutí pod bodem a)], neboť se jedná o zcela obecná, nijak blíže nespecifikovaná a důkazně podložená tvrzení žalobkyně, zřetelně vyvolaná jejím celkovým nesouhlasným postojem k předmětné stavbě jako takové. Stejně tak, namítá-li žalobkyně rozpor napadeného rozhodnutí se základními zásadami správního řízení, jedná se o námitku obecnou, bez jakékoliv specifikace toho, v čem mělo porušení základních zásad správního řízení spočívat. Krajský soud takové porušení základních zásad správního řízení v nyní projednávané věci neshledal.
13. Konečně nelze žalobkyni přisvědčit ani v tvrzení, že v řízení o dodatečném povolení předmětné stavby nebyla přizvána k provedení ohledání na místě samém. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyni bylo dne 17. 8. 2016 zasláno oznámení o zahájení řízení a pozvání k ústnímu jednání. Toto oznámení bylo dle doručenek žalobkyni doručeno dne 22. 8. 2016, tedy v souladu s pravidly pro doručování 10 dní před konáním ústního jednání dle správního řádu. Ze správního spisu, zejména z protokolu o ústním jednání a ohledání na místě samém pak plyne, že žalobkyně se dokonce tohoto jednání zúčastnila, a vznášela

v jeho průběhu námitky. Nelze tak přisvědčit žalobkyni, že by bylo stavební řízení stíženo procesní vadou provedení ústního jednání bez přizvání žalobkyně, jako účastníka stavebního řízení.

V. Závěr a náklady řízení

14. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
15. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci ve věci úspěch neměli (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
16. O náhradě nákladů osob zúčastněných na řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Vzhledem k tomu, že osobám zúčastněným na řízení soud plnění žádné povinnosti neuložil, krajský soud těmto osobám náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jim v souvislosti s plněním povinnosti, uložené soudem, žádné náklady nevznikly, a na náhradu jiných nákladů řízení ze zákona nárok nemají.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. března 2020

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu